

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 9.

Syyskuu.

TOIMITTAJAT:

JOHN SUNDBERG. HUUGO NYBERG.

Vastaava.

Toim. sihteeri.

1911

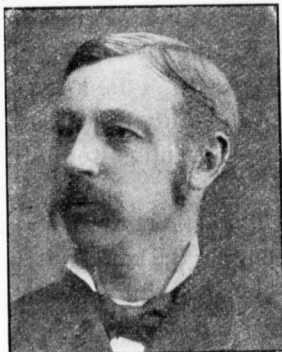
XVI:sta vuosik.

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 1 m. 50 p. koko vuodelta

Sisällys: Pastori A. Eliel Nordman. — Jatkokurssit Turussa. — Elämäkertani. — Tähdet!
— Muutamia käytännöllisiä neuvoja Kuuromykkäinyhdistysten perustamisesta ja hoidosta. (Jatk.) —
Tietoja kotimaasta.

Pastori A. Eliel Nordman.

60 vuotta täytti viime heinäkuun 29 päivänä Turun kuuromykkäinkoulun johtaja, pastori Nordman. Syntynyt Vöyriässä, tultuaan ylioppilaaksi vuonna 1870, antautui hän papilliselle uralle ja vihittiin papiksi v. 1877. Pappina toimi pastori Nordman Lapväärtissä ja Turussa, jossa hän myöskin tutustui kuuromykkiin ja heidän opetukseensa ja päätti kokonaan ruveta heidän opettajakseen ja sielunpaimenekseen. Monen, mo-

A. E. Nordman.

net maamme kuuromykkät tuntevat hänet hyvin. Pitkän johtajatoimensa aikana on hän monet kuuromykkät lapsina kouluunsa ottanut, heitä sitten koulussa opettanut ja vaalinut ja pastorin edessä he ovat kasteensa liiton koulusta päästessään

uudistaneet ja hän on myös heidät ensi kerran Herran pyhälle ehtoolliselle laskenut. Innokkaasti on pastori Nordman ottanut osaa töihin, jotka ovat koskeneet maamme kuuromykkäinkoulujen kehitystä ja

kuuromykkien parasta. Niinpä oli hän sen toimikunnan jäsenenä, joka v. 1888 teki maamme hallitukselle ehdotuksen aistivalliskoulujemme uudestaan järjestämisestä, oli perustamassa »Kuuromykkäin-auttaja-yhdistystä», jonka yhdistyksen keskustuomikunnan puheenjohtajana hän on toiminut aina sen perustamisesta saakka. Suomen Aistivalliskoulujen Lehteen on hän kirjoittanut kuuromykkäin-opetusta koskevista asioista, matkustellut omassa maassamme pitämässä jumalanpalveluksia kuuromyksille, ja monta kertaa käynyt ulkomailla kuuntelemassa ja katsomassa kuuromykkäinopetusta.

Niihin onnitteluihin, joita pastori Nordmanille on saapunut hänen täyttäessään 60 vuotta, yhtyy »Kuuromykkäinlehti» lukijoihin ja toimittajiin, toivoen hänelle voimia ja terveyttä vielä monena vuonna toimimaan maamme kuuromykkäin hyväksi ja sen koulun parhaaksi, jonka johtajana hän jo niin kauvan on toiminut.

Jatkokurssit Turussa.

Talvella 1909 oli »Suomen aistivalliskoulujen lehdessä» kirjoitus nimeltä: Lisää jatkokursseja. Kirjoituksen oli kirjoittanut pastori Nyberg. Siinä kehoitettiin pitämään jatkokursseja vanhoille Porvoon ja Turun viittomakoulua käyneille kuuromyksille. Pastori Nyberg kehoitti, että kuuromykkäin Auttajayhdistys ja Kuuromykkäin liitto ajattelisivat asiata ja sitten järjestäisivät kurssit. Sama kirjoitus oli sittemmin myös Kuuromykkäin lehdessä.

Pastori Nybergin hyvästä ehdotuksesta tuli tosi. Liitto ajatteli asiata ja päätti panna jatkokurssit toimeen. Se sai avustusta Auttajayhdistykseltä, ja viime kesän alussa pidettiin jatkokurssit Turussa.

Kurssit alkoivat heti »kuuromykkäin päivän» loputtua. Pastori Nordman antoi hyväntahtoisesti luvan pitää kurssit kuuromykkäin koululla. Opettajiksi saatiin viittomakieleen tottuneet opettajattaret Anna Wainio, Fiina Koskinen ja Aino Räsänen. Sitäpaitsi avustivat opetuksessa pastorit Nordman ja Nyman. Käsi-

työopetuksessa avusti neiti Helmi Liljefors. Ja pasturin rouva Sofia Nordman antoi opetusta kirjansitomisessa.

Kesäkuun 6 päivän iltapuolella oli kurssien »sisäänkirjoitus.» Kokoonnuttiin koulun avaraan juhlasaliin, jolloin jokaisen oppilaan nimi, entinen koulunkäynti y. m. kirjoitettiin muistiin. Eivät olleet oppilaat nyt samanlaisia kuin kuuromykkäin koulussa tavallisesti. Partasuita miehiä olivat toiset, toiset täysikasvuisia naisia. Monet olivat elämänskoulua jo kauvan käyneet. Oli joukossa joku jo 70 vuotta vanha. Pari oli entisiä Karl Oskar Malmin oppilaita. Useat olivat naimisissa olevia. Olipa joukossa kaksi aviopariaakin, mies ja vaimo yhdessä koulun penkillä. Yhteensä saapui kurseille oppilaita 34. Niistä oli 24 käynyt Tu-

Turun jatkokurssien opettajat ja oppilaat.

run koulun, 6 Porvoon, 3 Pietarsaaren ja 1 Mikkelin. Kun oppilaita oli niin paljon jaettiin oppilaat 3 luokkaan, kaksi luokkaa oli suomalaista ja yksi ruotsalainen. Ruotsalaisia oppilaita oli 7, muut olivat suomalaisia.

Kesäkuun 7 päivän aamuna alettiin opetus. Ja ahkerasti sitten tehtiin työtä joka päivä kurssien loppuun asti. Opetustunnit olivat kello 8—10 ja 12—3. Oppiaineina olivat uskonto, äidinkieli, yhteiskuntaoppi, laskento, maantiede ja raittiusopetus. Iltapäivisin klo 5—7 ja 8 oli käsitöitä. Neiti Liljeforsin ynnä

muitten opettajattarien johdolla saivat naisoppilaat piirustaa erilaisia vaatteitten kaavoja ja malleja sekä parsia ja ommella. Ja miesoppilaat tekivät iltapäivisin »kirjatyötä.» He saivat oppia kirjansitomista. Utterana ja innokkaana opettajana kirjansitomisessa oli pastorinrouva Sofia Nordman. Oppilaat olivat erittäin huvitettuja siitä työstä ja opettajansa etevällä johdolla tuli monesta taitava kirjansitoja lyhyessä ajassa. Rouva Nordmania avusti opetuksessa muutamina päivinä herra Lennart Arrhenius.

Tytöt tekevät käsitöitä.

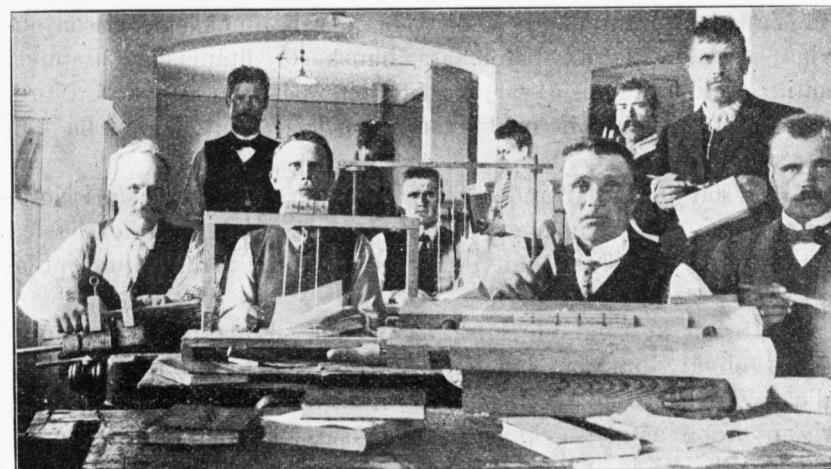
Turku on Suomen vanhimpia ja muistoista rikkaimpia kaupunkeja. Sen monissa museoissa ja muissa paikoissa on paljon näkemistä ja oppimista. Niissä käytiin. Käytiin Turun kauniissa tuomiokirkossa, jossa silloin juuri oli pappein vihkiminen Arkkipiispa Johansson vihki 12 uutta pappia papinvirkaan.

Turun Biologisessa Museossa saatiin oppia luonnontiedettä. Siellä on monenlaisia eläimiä täytettyinä: karhuja, jääkarhuja ja muita petoja, kaikki Suomessa elävät linnut y. m.

Turun suuressa Taidemuseossa saatiin katsella kauniita teoksia, maalauksia ja veistokuvia.

Kupittaan lähteellä käytiin. Juotiin lähteen raikasta vettä ja muisteltiin niitä aikoja, jolloin piispa Henrik siellä kastoi ensi kerran suomalaisia kristinuskoon.

Enin näkemistä ja oppimista oli Turun vanhassa linnassa. Turun linna on Suomen vanhin muinaislinna. Se on rakennettu samaan aikaan kuin piispa Henrik ensi kerran saarnasi kristinuskoa Suomessa. Se on siis noin 750 vuotta vanha. Paljon on se linna nähnyt. Paljon voisivat sen muurit kertoa, jos osaisivat puhua. Ne voisivat kertoa kuinka linnassa ennen on vietetty loistavaa elämää. Siellä on asunut mahtavia henkilöitä. Monet Ruotsin kuninkaat ovat siellä käyneet. Monia sotia on linna nähnyt. Ja hyvänä turvapaikkana on se ollut ennen ihmisille

Pojat kirjoja sitomassa.

sota-aikoina. Viivymme linnassa monta tuntia. Opimme siellä historiaa, katselimme linnan vanhoja muureja, kuljimme sen monissa huoneissa ja komeroissa ja kiipesimme monilukuisia portaita myöten linnan torniin asti. Sieltä ihailimme laajaa näköalaa yli Turun kaupungin ja läheisen saariston. Ja varsinkin Turun kaupungin historiallisessa Museossa, joka on linnaan sijoitettu, katselemista oli. Noin 50 huonetta on siellä täynnä kaikenlaisia vanhoja esineitä: tuhansia vuosia vanhoja kivisiä työkaluja, vanhoja sota-aseita, entisten aikain pukuja, huonekaluja ynnä muita tavaroita suuret joukot. Sellaisessa museossa on jotain oppimista. Siellä saa omin silmin nähdä ihmisten elämää entisinä aikoina.

Useita pikku juhlatilaisuuksia tarjottiin jatkokurssilaisille. Sunnuntaina kesäkuun 11 p:nä piti Turun kuuromykkäin yhdistys iltaman kuuromykkäinkoululla. Jatkokurssien opettajat ja oppilaat kutsuttiin sinne vieraiksi. Iltama oli erittäin hauska ja paljon oli ohjelmaa. Pastori Nordman piti tervehdyspuheen. Hra A. Wilkki piti esitelmän voimistelusta ja urheilusta ja hra E. Savisaari keuhkotaudista ja sen vastustamisesta. Hauskan sadun kertoi hra Harald Hytönen ja sai kaikki hyvälle mielelle. Neiti A. Pihlava kertoi raittiuskertomuksen. Väliaikoina saatiin nauttia kahvia ja limonaattia. Jatkokurssilaisten puolesta kiitti hra Talvia Turun kuuromykkäin yhdistystä ja sen innokasta puheenjohtajaa opettaja J. K. Palomaata hauska iltamasta. Lopuksi saatiin nähdä hupaisia varjokuvia, joita pastorin rouva S. Nordman näytti. Kauvan muistavat kurssilaiset kiitollisuudella tätä hauskaa iltamaa.

Toisen juhlatilaisuuden valmistivat kurssilaisille pastori Nordman rouvineen. He näet pitivät eräänä päivänä jatkokurssien opettajille ja oppilaille kahvikekkerit kuuromykkäinkoulun juhlasalissa.

Kurssit kestivät yhteensä 12 päivää. Lauantaina kesäkuun 17 p. olivat kurssien lopettajaiset. Ne lopetettiin pienellä juhalla. Klo 1/2 6 aikaan i. p. kokoonnuttiin Kuuromykkäin yhdistyksen huoneustoon. Sinne tultuaan sai jokainen kurssien opettaja oppilailta kauniin ruusun rintaansa. Useita puheita pidettiin ja kahvia sekä limonaattia juotiin. Neiti Anna Wainio puhui kurssien oppilaille kehoittaen kaikkia kulkemaan sitä tietä, joka yksin vie onneen ja iankaikkiseen elämään. Kuvanveistäjä J. F. Talvia piti kiitospuheen oppilaitten puolesta opettajille ja kaikille, jotka olivat kurssija avustaneet. Emil Granö puhui opinto-overeille kehoittaen heitä säilyttämään mielessään, mitä olivat oppineet sekä lisäämään tietojaan lukemalla hyviä kirjoja. Hän esitti myös eläköön-huudon kuuromykkäinliitolle, joka oli jatkokurssit toimeenpannut. Siihen innokkaasti käsiä ylösnostamalla yhdyttiin. Vielä esiintyivät rouvat Wirtanen ja Eeva Talvia, sekä Juho Halme ja Anna Puttila. Lopuksi pidettiin puhe kokous-huoneen oven päällä olevan raamatunlauseen johdosta: »Jos ei Herra huonetta rakenna, niin ne turhaan työtä tekevät, jotka sitä

rakentavat», ja hauska iltama lepetettiin rukouksella. Myöhäinen ilta oli jo kun erottiin. Kurssit olivat lopussa, ensimmäiset jatkokurssit Porvoon ja Turun viittomakoulujen oppilaille.

Seuraavana päivänä, joka oli sunnuntai oltiin kumminkin vielä aamupäivällä yhdessä. Kokoonnuttiin taas kuuromykkäinkoulun juhlasaliin. Kurssilaisten lisäksi kokoontui sinne myös Turussa asuvia muita kuuromykkiä, niin että kuuromykkiä oli koolla yhteensä yli 60. Pidettiin yhteinen jumalanpalvelus ja vietettiin Herran p. Ehtoollista, johon yli 40 kuuromykkää otti osaa.

Ja sen jälkeen hajaantuivat jatkokurssien jäsenet. Saman päivän iltapuolella matkustivat useimmat kotiseudulleen ja loput seuraavana aamuna.

Jatkokurssit olivat kuten mainittiin Kuuromykkäinliiton toimeenpanemat. Liitto sai rahallista apua Auttajayhdistyksen Porvoon ja Turun haaraosastoilta. Kurssien oppilaat saivat kaikki ilmaiseksi. Valtio antoi vapaat rautatiematkat. Liitto ja Auttajayhdistys maksoivat oppilaitten asunnon ja ruuan ynnä muut menot, mikä kaikki tuli yhteensä maksamaan lähes 800 mk. Asuntojen ja ruokapaikan hankkimisesta piti huolta innokas kuuromykkäin ystävä, opettaja Palomaa. Siitä hänelle kiitos!

Nyt ovat Turun jatkokurssit muistona vain. Oppilaat ovat jo aikoja sitten saapuneet kotiinsa. Toivottavaa on, että heille on kurseista ollut hyötyä. Toivottavaa on, että he taas iloisemalla ja tyytyväisemmällä mielellä tekevät työtänsä. Sitä toivoen lähettää kurssilaisille terveisensä

K. A. N.

Elämäkertani.

Tässä saavat km. lehden lukijat kuulla kappaleen elämäntarinaa. Ja'an tämän kolmeen jaksoon: lapsuusaikaan, koulu-aikaan ja nykyaikaan. Ensin kuitenkin pyydän etteivät lukijat panisi pahaksensa jos tästä tuleekin pitkäpiimäinen. Nyt saatte kuulla:

1. Olen syntynyt Ylitorniolla, Nuotiorannan kylässä 17 pv. lokak. 1893. Minun pienenä ollessani muuttivat vanhempani

Alkkulan kylään, jossa kotini vielä nykyäänkin on. Vanhempani elävät molemmat ja minulla on 5 veljeä vaan ei yhtään sisarta. Olen neljäs järjestyksessä, nykyään kolmas, sillä kesällä 1909 hukkui yksi veljeni tukkijoella. — Kuuloni menetin noin 11 vuotiaana. Se tapahtui tällä tavalla: vilustuin eräänä sunnuntai-aamuna talvella. Illalla makasin vuoteella oksentaen, vaan en tietänyt miten tämä tulisi päättymään. Jumala ainoastaan sen tiesi, Hän jonka kädessä on jokaisen ihmisen kohtalo. Sitten aivokuume, tuo ankara tauti riisti minulta kuulon ja sulki korvani ainaiseksi maailman ääniltä. Pitkän sairauteni aikana, joka kesti noin 11 viikkoa, sain kokea onnellisimman hetken elämäksäni. Väliin kun olin tajuttomassa tilassa ja hourailin, luultiin minun kuolevan ja haettiin lääkäri. Mutta hän valitettavasti ei voinut auttaa minua. Sairauteni ajalta muistuu mieleeni eräs laulu, joka on painunut unhottumattomasti mieleeni. En tiedä mistä tämä laulu tuli mieleeni, mutta uskon, että Jumala itse pani tämän mieleeni, sillä ollen kovissa tuskissa en voinut selvästi ajatella mitään. Muistan vaan, miten minä, kun isäni pyysin istumaan vuoteeni laidalle, lauloin laulua, joka sai kyyneleet vuotamaan isäni silmistä. Se oli: »alaston ja iloinen kuin taivaan lintu, viaton ja iloinen kuin taivaan lintu». — Oi, jospa voisin vieläkin laulaa samalla tavalla! Maatessani vuoteella huonona sairaana ymmärsin, että minun täytyy kuolla. Mutta silloin kuolema, tuo monelle niin kammottava vieras, ei minua ollenkaan peloittanut, päin vastoin odotin että se tulisi vapauttamaan minua. Väliin kun luulin viimeisen hetkeni lyövän, ummistin silmäni ja sanoin kuolevani, mutta en kuollutkaan, nukahdin vaan. Tunsin, että kuoleman kautta pääsisin taivaaseen ja uskoin synnit anteeksi. Oi, jospa olisin silloin päässyt pois tästä murheen maasta. Se, että sain jäädä elämään, osottaa, että Jumalan ajatukset eivät ole ihmisten ajatuksia. Sain siis jäädä elämään ja paranin vähitellen mutta oudolta tuntui minusta, kun en kuullut mitään. Opin vähän ymmärtämään asioita, vaan en osannut aavistaa että tulisin Ouluun, en tiennyt edes toisia kuuromykkiä olevankaan maailmassa.

Mutta eräänä päivänä sai isä isohkon »kirjeen» postista. Se sisälsi hakupaperit. Minulle selitettiin, että minä menen Ouluun

rautatietä myöten. En tiennyt juuri mitään Oulusta, rautatiestä, enkä kaupungista. Minulla oli omat ajatukseni rautatiestä. Kuvittelin sitä lattian kaltaiseksi, mutta sentään ihmettelin kuinka »juna» pysyy sillä käänteissä. Junaa kuvittelin jos jonkinlaiseksi. Eräänä syyspäivänä sitten isä lähti viemään minua asemalle. Yö ajettiin ja aamulla sain nähdä veturi-hirviön kiitävän raidetta pitkin ja nyt ensikerran näin rautatien, kaupungin, junan y. m. jota suurin silmin katselin ja ihmettelin. Hoitajani kanssa nousin junaan ja isä jäi asemalle. Sitten juna lähti viemään meitä Ouluun.

Huomaan noin yksityiskohdin kertomisen venyttävän kirjeeni pitkäksi ja siksi kerron nyt asiat pääkohdittain.

2. Tulin Oulun kuurom. koulun oppilaaksi syysk. 1 p:vä 1906. Ensin tulin III luokalle, mutta pian siirrettiin minut IV:lle luokalle. Koulussa opettajat suurella vaivalla teroittivat mieliimme tärkeitä asioita, joista meillä nyt on paljon hyötyä. Huolettomana ja iloisena olemme saaneet elää koulussa hyvien opettajien ympäröiminä. Viimeisenä kouluvuonna tunsimme — minä ainakin tunsin — että tärkeä ja vakava hetki lähestyy. Hetki, jolloin meidän Jumalan pyhien kasvojen edessä täytyy tunnustaa uskomme häneen. — Toukokuun 28 pv. uudistimme kasteen liiton ja ensikerran nautimme Herran Pyhää Ehtoollista. Auttakoon Jumala meitä pysymään tunnustuksessamme, että vihdoin saamme tavata toisemme tähtien yläpuolella, jossa ei mitään pahaa ole —.

3. Koulun päätyttyä menin kotiin, mutta olen nykyään Oulussa, sillä olosuhteet pakottivat minua siihen. En voi tietää tulevaisuuttani paremmin kun muukaan. Täytyy muistaa, että kohtalomme on Jumalan kädessä, hän ne parhaiten johtaa. Eläkäämme aina niin, että viimein pääsemme siihen maahan, missä emme kuuroja emmekä mykkiä enää ole, vaan missä olemme täydellisesti onnellisia. Siinä toivossa lopetan tämän kirjeeni ja tervehdän lopuksi tuttuja ja tuntemattomia kuurom. lehden lukijoita.

Jaakko William Horneman.

Tähdet!

Te kaikki tunnette nuo armaat valot Suomen syys- ja talvitaivaalla. Ne ovat tähtiä, hyvän Isän sytyttämiä valoja yössä ja pimeydessä vaeltajille. Niillä on itsekullakin oma kirkkaus, joka heille jo luomisessa määrätty on. Yksi loistaa pienemmällä, toinen suuremmalla valolla. Joku loistaa harvinaisen kirkkaalla valolla, mutta sama tähti sammuu myös nopeammin. Olkaamme tähtösten kaltaisia! Loistakaamme mekin maailman yössä! Valaiskaamme tietä pimeydessä kulkeville sillä valolla, mikä meille itsekullekin annettu on! Jos saamme loistaa vain lyhyen hetken, niin loistakaamme se lyhyt hetkinen täydellä kirkkaudella.

Hulda Hakala.

Muutamia käytännöllisiä neuvoja Kuuromyökkäinyhdistysten perustamisesta ja hoidosta.

(Jatkoa viime numeroon.)

Jo se seikka sinänsä, että joku hyvä, sivistynyt, ystävällinen ihminen on läsnä kuuromyökkäin yhdistyksen kokouksessa vaikuttaa hyvin, vaikkakaan tuo henkilö aluksi ei kykenisi muuhun kuin yksityiseen persoonalliseen keskusteluun puhekoulua käyneitten kuuromyökkäin kanssa. Mutta varmaa on, että kukin haaraosasto vähitellen juuri tällaisista asianharrastajista onnistuu saamaan johtohenkilöitä, jotka kokouksissa kykenevät *esittämään jotain sivistävää, jäsenten siveellisiä ja henkisiä kykyjä kasvattavaa tavalla* ja keinoilla, joilla jäsenet heitä ymmärtävät. Vaikka tämä esitys olisi lyhytkin — pitkä se ei saakaan olla — ja esittäjän mielestä vaatimatonta, niin ei saa se säikäyttää häntä. Sillä on kuitenkin merkityksensä, ja niitten mielestä, jotka harvoin saavat nauttia henkistä virkistystä on se paljoa suurempi arvoinen kuin luulisikaan. — Kokousten ohjelmaan sopii erittäin hyvin myös opettavien kertomusten kertominen. Ne miellyttävät suuresti kuuromyökkäiä ja kertovat he mielellään itsekin niitä. Kokoustilaisuuksissa *tulisi myös olla saatavina kuvateoksia, sanomalehtiä ja*

kirjallisuutta. Niitten katseleminen huvittaa läsnäolijoita, sekä ehkäisee kaikenlaisten joutavien juttujen ja juorupuheiden tulvan, mikä muutoin hyvin helposti pääsee valtaan antaen aiheita keskinäiseen väärinkäsitykseen ja epäsopuun. Jäseniä olisi myös kehoitettava lainaamaan kirjallisuutta ja opasteltava heitä lainastoihin sekä valittava hyviä kirjoja heidän käteensä. Varakkaampien haaraosastojen sopii hankkia vähitellen omiakin kirjastoja. Kuuromyökkäin Liiton käytettävänä olevista valtion varoista riittänee avustusta lainakirjastojen hankkimiseenkin. Ne varat olisivat ainakin hyvin käytetyt. — Kokousten ohjelmaan kuuluu myös *keskustelukysymysten pohdinta.* Tulee valita helppotajuisia, käytännöllisiä kysymyksiä keskusteltaviksi. Siitä on varmaan hyötyä jäsenille. Keskusteluista on m. m. sekin etu, että niitten kautta haaraosastojen kuulevat jäsenet ja johtohenkilöt oppivat parhaiten tuntemaan kuuromyökkäin ajatus- ja kehityskantaa, sekä tutustuivat heidän tapoihinsa ilmaista ajatuksiaan.

Tuskin tarvinnee huomauttaa miten tärkeitä olisi saada toimeen oppikursseja haaraosastoissamme. Niittenkin tulisi olla helpotajuisia, jäsenten käsityskantaa vastaavia. Oppikurssit laskennossa, kauno- ja oikeinkirjoituksessa, maantieteessä, puhumisessa ja huulilitalukemisessa j. n. e. olisivat erittäin terveellisiä ja tarpeellisia, kun niitä vaan suinkin saataisi aikaan. Mitä muutoin kuuromyökkäin yhdistysten kokouksien lähempään järjestämiseen tulee, niin on kunkin yhdistyksen siinä meneteltävä paikkakunnallisten olojen y. m. mukaan. Kaupungeissa voidaan kokoontua kerran, tahi useammankin viikossa, maalla joka toinen sunnuntai, kerran kuussa, tai vieläkin harvemmin. Pidettäköön kokouksia mieluummin harvemmin, mutta kunnollisia, niin että niissä on todella jotakin arvokasta tarjona. Muutoin ne pian muodostuvat sisällyksettömiksi lorukokouksiksi, joista on enemmän vahinkoa, kuin hyötyä.

Ei olisi toivottavaa, että nämä yhtymät kuuromyökkäin kesken eristäisivät heitä kuulevista ihmisistä ja kotioloistaan. Ei liioin tulisi niiden edistää kuuromyökkäiä sitä ajatusta, että he muka ovat niin kovin yksinäisiä, hyljättyjä, unhotettuja ja eristettyjä sentakia, että ovat kuuromyökkäiä ja asuvat kaukana toisista kuuromyökkäitovereista. Tätä seikkaa usein näkee kuuromyökkäin ystä-

väinkin painostavan, vaikka ainakin minun mielestäni aiheettomasti. Kuuromyökkäin koulujen tarkoitushan on poistaa niitä esteitä, mitkä eristävät kuuroja kuulevien yhteydestä. Ne kehittävät heissä niitä keinoja, jotka tekevät kanssakäymisen ja ajatusten vaihdon kuurojen ja kuulevien kesken mahdolliseksi. Tätä samaa työtä tulee yhdistystemme jatkaa. Tosin ovat ja aina tulevat olemaankin kuuromykät jonkun verran — toiset enemmän, toiset vähemmän — eristetyssä asemassa kuuleviin nähden. Niukathan ovat kuuromykillä henkisen kehityksen mahdollisuudet kuuleviin verrattuina. Mutta tällaista eristettynä olemista luulen kuuromyökkäin itsensä sittenkin vähemmän valittavan. Ainoastaan etevimmät, epävarsinaiset kuurot sitä syvemmin tuntevat.

Mitä taas jokapäiväisen elämän pikkutapausten tuntemiseen ja tietämiseen tulee, niin siinä suhteessa kuuromykät useinkin ovat kuulevien kanssa samalla tasolla. Tietävätpä he usein enemmänkin ja tarkemminkin, kuin moni kuuleva, mitä samassa kylässä ja sen ulkopuolellakin tapahtuu. Tässä suhteessa ei eristymisestä ole syytä valittaa. Ainoastaan tylsä ja kehitysmahdollisuuksia vailla oleva kuuromyökkä elää yksinäistä ja eristettyä elämäänsä. Mutta hänen elämänsä rikastuttamiseksi ei parhainkaan yhdistys voi paljon sanottavasti vaikuttaa. — Älköön siis yhdistyksemme rakentako erottavia muureja kuulevain ja kuurojen välille, vaan päinvastoin repiköön niitä alas. Älköön ne edistäkö epäluulojen levenemistä kuurojen puolelta kuulevia kohtaan, vaan hävittäköön niitä siellä, missä pyrkivät syntymään.

Tärkeä on myös haaraosastojemme työ *jäsentensä aineelliseksi hyödyksi*. Yhtenään tarvitsevat kuuromykät apua ja hyvän ystävän välitystä esim. etsiessään työtä ja asuntoa, sairauden, työttömyyden, varattomuuden aikoina, kauppoja tehdessään j. n. e. Tällaisissa tapauksissa tulee yhdistysten johtohenkilöitten ojentaa auttavaa kättä avunetsijälle. Lienee kuitenkin johtokunnan jäsenillä syytä varoa, etteivät yhdistysten jäsenet totu liian paljon valmiin avustuksen saamiseen. On aina kehoitettava ja neuvotettava kutakin *omalla työllään* itse auttamaan itseään mikäli mahdollista. Liiallisella huolenpidolla ja vaalimisella kasvatetaan helposti velttoutta, vaativaisuutta ja laiskuutta. Totutaan siten kaikki saamaan valmiina toisen kädestä, totutaan vaatimaan, että kaik-

kien pitää auttaa, palvella ja vaalia kuuromyökkä, vaikka itse ovat työkykyisiä ja -taitoisia nuoria ihmisiä, Joskus kuullaan valitettavan kuuromyökkien omaisten, työnantajain y. m. puolelta tuota vaativaisuutta. »Avustusta ja mukavuuksia he vaativat, mutta osaavat vähemmin olla tyytyväisiä ja kiitollisia siitä, mitä saavat», sanotaan. Valitetaan, etteivät kuuromykät mielellään viihdy paikoissaan pitempää aikaa, eivät ole tyytyväisiä isäntiinsä, työtovereihinsa, eikä palkkoihinsa j. n. e. Missä määrin kaikissa näissä syytöksissä kulloinkin on perää, sitä ei ole aina helppoa ratkaista. Voihan olla syytä sysissä jos sepissäkin. Mutta tässä tarjoutuu kuitenkin yhdistysten johtohenkilöille työala, joka usein on sangen kiusallinen. Tulee ottaa selkoa valitusten syistä. Kuuleville on selitettävä kuuromyökkäin oikeuksia ja kuulevain velvollisuuksia heitä kohtaan. Kuuroille taas on teroitettava velvollisuuksiensa täyttämisen tärkeyttä, sekä tyytyväisyyttä oloihin, vaikka ne eivät aina olisikaan täysin miellyttävät; epäkohtiahan on kaikissa inhimillisissä olosuhteissa. Muuttelemissalun turmiollisuutta on selitettävä. On selitettävä syyt miksei kuuromyksille voi *kaikenlaisista* töistä maksaa samansuuruisia palkkaa, kuin kuuleville j. n. e. Tärkeä tehtävä on kasvattaa kuuromyksissä tyytyväistä mieltä pysymään niissä työpaikoissa, mihin ovat onnistuneet pääsemään.

Mutta on kuitenkin tarpeellista, että yhdistysten johtohenkilöt silloin tällöin ottavat selkoa millaisissa paikoissa yhdistysten jäsenet työskentelevät, millainen on kohtelu isännistön puolelta, millaisia työtoverit, millä menestyksellä kuuromyökkä työskentelee j. n. e. Moni katkeroittava epäkohta saadaan siten poistetuksi.

Tarpeen on myös tutustua, mikäli mahdollista, yhdistysten jäsenten kotioloihin. Kokemuksesta tiedän, miten usein ikävät olosuhteet kodeissa ovat selviytyneet ja parantuneet täten. Usein tarvitsee se koti, se ympäristö, missä kuuromyökkä asuu ohjausta häntä oikein tuntemaan. Usein tarvitsee hän itse huomautusta panemaan arvoa kodin ja ympäristönsä hyvyydelle. Näin voidaan molemmilta puolin poistaa epäluuloja ja väärinkäsityksiä, jotka synnyttivät tyytymättömyyttä ja riitoja.

Raha-asiaien hoitamisessa sopii yhdistysten johtohenkilöitten olla myös jäsenille avuksi. Hyvän ansion aikana harva muistaa

säästää työttömyyden, sairauden ja vanhuuden varalle penniäkään. Rahat tippuvat penni penniltä kaikenlaisiin turhuuksiin. Turvaan »Auttajayhdistyksen», »Lesken rovon» ja »Kuuromyökkäin Liiton» avustukseen kun hätä tulee. On tapahtunut, että nuorille miehille, jotka kesäisin ansaitsevat korkeita tunti- ja päiväpalkkoja, talvisin työttömyyden aikana ei ole mitään säästössä, vaan täytyy turvata lainailemisiin ja kerjuuseenkin. Olisi paikallaan haaraosastojen johtokuntien hyvän ansion aikana ottaa jäseniltä, jotka siihen vapaasti suostuvat, viikottain vaikkapa vain pienikin erä säästöön tallettavaksi. Tästä säästöstä sitten voidaan jakaa asianomaiselle kun kova aika tulee. Mutta ennen kaikkea on teoritettava sitä totuutta, että jokaisen terveen ihmisen kunnia-asia on omalla työllään ansaita jokapäiväinen leipänsä, eikä ole jättydyttävä toisten armoista elämään.

Yhdistykset tarvitsevat varoja toimintansa hyväksi, kokoushuoneuston vuokraan, valaistukseen, sanomalehtien tilaukseen y. m. Varoja on useinkin vaikea saada kokoon. Maaseutujen kuuromykkät ovat enimmäkseen varatonta väkeä. Jäsenmaksuista kertyy siis ylen niukasti; monille jäsenillehän esim. 1 markan suuruisen vuosimaksun suorittaminen tuottaa vaikeuksia. Olisi siis suotava, että kuhunkin haaraosastoon voitaisi järjestää käsityöiltoja, jolloin jäsenet valmistelevat yhdistyksen hyväksi esineitä, joita sitten myytäisi joko yhdistyksen omissa myyjäisissä, tahi yhdessä joidenkin paikkakunnalla toimeenpantavien toisten myyjäisten yhteydessä, tahi pahimmassa tapauksessa lähetettäisi Helsingin kuuromykkäinyhdistyksen myyjäisiin kaupattaviksi. Jos ei voitaisi säännöllisiä käsityökokouksia pitää, niin sopiihan kunkin jäsenen kodissaan valmistaa jotakin tätä tarkoitusta varten. Siten tottuvat kuuromykkät jotain tekemään yhteiseksi hyväksi. Kaupunkipaikoissa sopii myös valtuustolta pyytää avustusta kuuromykkäinyhdistysten harrastusten edistämiseksi. Kuuromykkäin Liiton keskushallinto myös antaa mielellään avustusta haaraosastoilleen tarpeen tullen. Mitä vielä haaraosastojen veronmaksuun Liitolle tulee, niin olen huomannut siinä suhteessa jotain epäselvyyttä olevan. Mutta kun tämä verotuskysymys kait tulee lähemmin pohdinnan alaiseksi lähimmässä tulevaisuudessa, niin en siihen nyt sen enempää kajoa.

On luonnollista, että haaraosastot suorittavat jotain veroa Liitolle, jos voivat. Mutta Liiton velvollisuus on myös valvoa ja avustaa haaraosastojen työtä. Vähintään kerran vuodessa tulisi jonkun sopivan asiamiehen Liiton lähettiläänä käydä kutakin haaraosastoa tervehtimässä. Tämä lähettiläs pitäisi sivistäviä, yleishyödyllisiä luennoita, innostaisi haaraosastojen johtohenkilöitä ja toisia kuulevia yhteiseen työhömmе, tutkisi haaraosaston työtä ja sisäisiä asioita, keräisi Liiton jäsenmaksuja, seuraisi Lesken-rovon varojen käyttämistä, levittäisi Liiton aikakauskirjoja ja muuta sen toimittamaa kirjallisuutta y. m.

Kun yhdistys perustetaan on siihen saatava jokainen paikkakunnalla asuva kuuromykkä liittymään, sellainenkin, jolla ei ole vara maksaa jäsenmaksuaan. Köyhän jäsenen yhdistys vapauttakaan jäsenmaksun suorittamisesta. Mutta ketään alkoon varattomuus estäkö liittymästä yhdistykseen. Jos paikkakunnalla asuu sellaisia kuuromykkiä, jotka huonolla käytöksellä tuottaisivat häpeätä yhdistykselle, niin heitä ei ole yhdistyksen varsinaiseksi jäseniksi heti hyväksyttävä. Mutta yhdistys ei saa heitä kuitenkaan suinkaan hyljätä, vaan on heitä kaikin tavoin koetettava saada pelastetuiksi paheen tieltä tarjoamalla heille tilaisuuksia ja lostavaan seurusteluun yhdistyksen piirissä. Jos luopuvat paheistaan, sekä osoittavat käytöksessään todellista parannusta voidaan heidät yhdistyksen jäseniksi hyväksyä. Samoin tulee yhdistyksen omien jäsentensäkin suhteen ylläpitää terveellistä kurinpittoa, joten hyviä tapoja loukkaavaa jäsentä rakkaudella nuhdellaan ja neuvotaan yksityisesti ja johtokunnankin edessä. Jos nuhdeltu ei tee parannusta on hänen nimensä jäsenluettelosta poistettava, jotta yhdistyksen hyvä maine säilyisi ja rikkonut saisi rangaistuksen.

(Jatk.)

Tietoja kotimaasta.

Aistivalliskoulut. Virkavapautta on myönnetty Oulun kuuromykkäkoulun opettajalle J. O. Korpelalle syysk. 1 p:stä toukokuun viimeiseen päivään, saman oppilaitoksen opettajattarelle Anna Maria Karstenille syysk. 1 p:stä toistaiseksi. Osittaista virkavapautta on myönnetty Kuopion kuuromykkäkoulun opettajattarelle

Helga Hallmanille kuluva syyslukukauden ajaksi, sijainen rouva Katri Rissanen. Opettajatar Mimmi Hevonpää on määrätty kuluvaan syysk. 1 p:stä toistaiseksi tahi siksi, kunnes virka ehditään lopullisesti täyttää, hoitamaan Oulun kuuromykkäkoulun opettajattarenviran sijaisuutta sekä Jyväskylän kuuromykkäkoulun apulaisopettajattarelle Josefina Koskiselle kuluvaan syysk. 1 p:stä toukok. 31 p:ään 1912, sijainen yliopp. V. Venneri Janhonen.

Kuolleita. Viime kesäkuun 7 p. kuoli Korpilahdella kuuromykkä suutari *Ville Ekman* 57 vuoden vanhana. Vainaja oli nuoruudessaan käynyt Turun vanhaa km-koulua ja oli siellä piispa Alopæus'en oppilaana. Häntä jäi suremaan kuuleva vaimonsa.

Elokuun 24 p. kuoli *Kustaa Adolf Poltinoja* liki 19 vuoden vanhana. Vainaja oli kotoisin Hausjärveltä ja on käynyt kuuromykkäin koulua Mikkelissä.

Palkinto. Ensimmäisen palkinnon käsitöistään sai neiti *Tilta Vassi* Vesilahden Narvankylässä maamiesseuran toimeenpanemassa näyttelyssä viime heinäkuussa. — *Tilta Vassi* sai myös palkinnon Kuuromykkäin käsityö-näyttelyssä Turussa viime kesäkuussa.

Kauhea verityö Himangalla. Viime heinäkuussa eräässä mökissä Himangan Kirkonkylässä kello 9 aikaan murhasi eräs kuuromykkä mies, Jaakko Rankala, ijältään noin 35—40 vuoden vaiheilla, 76-vuotiaan äitinsä, vetäen vanhukselta puukolla vatsan halki, jotta sisälmykset valuivat heti paikalla ulos. Tekoa tehdäkseen tukki mies huoneensa akkunat, mutta tämä herätti huomiota, niin että naapurin vaimot menivät akkunan takaa salaa kurkistelemaan ja näin tulivat julman teon todistajiksi. Asia käy yhä inhottavammaksi kun mies yritti mökissä olevalla syöttöporsaallaan syöttää äitinsä suolet; mutta kun poliisikonstaapeli, joka paikalle haettiin yritti akkunasta sisään katsoa, heitti murhaaja porsaalla tätä vasten akkunaa, niin että porsas kuoli. Ja kun poliisikonstaapeli alkoi tutkia asiaa, selitti kamala murhamies viittoilemalla, että porsas muka oli halkaissut hänen äitinsä vatsan, jonka vuoksi hän heitti porsaansa akkunasta ulos. Tällainen teko on kai mielenvikaisen teko. Mies vangittiin. *M. S.*

Raittiusesitelmän piti Vaasan kuuromykkäin yhdistyksessä elokuun 30 p. räätäli *Elias Savisaari* Turusta. Tarkkaavaisina seurasivat kuuromykkät Savisaaren opettavaista esitelmää. Hän valaisi esitelmäänsä useilla havaintoesineillä ja kokeilla.

Herra J. Sundberg kävi viime elokuussa Saksanmaalla Hampurin kaupungissa. Suomen Km-Liitto lähetti hänet sinne suureen kuuromykkäin kokoukseen, jonka Saksan kuuromykkät pitivät Hampurissa. Hra Sundberg palasi matkoiltaan syyskuun alkupäivinä.